

Предговор.

В борбите за освобождението на бжлгарския народ Васил Левски заема едно от най-пжрвите места. Той не борави с перо, нито играе роля на горделив войвода. У тоя бжлгарски син преобладават добродетелите: скромност, дяло, самопожртвувание. Той се зае с една колосална работа: да сжбуди и организува военно под чуждата власт бжлгарския народ, и да го поведе в борба за „свята и чиста свобода“. Разочарован от добрите обещания на нашите християнски сжседи, той възприе наздраво идеята, че народа сам трябва да извоюва своята свобода. За него отечеството не бе праздна дума. При изговарянето на тая дума той цял се вжлнува. Това личи вжв всички негови писма.

Левски работи с легендарно безстрашие тжкмо единадесет години посред своя народ.

Благодарение на своята смелост, той проникна на всякжде. Идеите, които устно проповядваше, увличаха младежите, но плашеха старите. Изобретателността и пжргавината, с които се измжкваше из ржцете на турската полиция, както и похватите, с които си отвареше пжт на шир и длжж в турската империя, правяха името му обайно. Внезапно в някой град или село се яви пжтник, тжрговец